

289
за митата, той да знае, че е противник на царството ми, и милост няма да получи, а голям гняв ще претърпи от царството ми..."

Логотет, епископ Григорий, който бе пристигнал от Търнов, подаде на царя перото. Протосеваст Приязд подаде златното шишинци с чернено-то мастило.

Самоцържецът стана от креслото, отиде към масата, която бе на двестъпки пред него и се подписа:

Асен цар на българи и гърци

Дубровничани се поклониха отново, притиснали до гърди копринените си шапки, поръбени със зирдавени кожи. В бързото движение широките им ^{атлизи} наметки от ~~аксамит~~ се разпериха в ясен, копринен блясък.

Логотетът Григорий скрепи подписа с златните печати.

Преди да се завърне в далечното си орлово гнездо, Иоан Асен назначи във всички новозавзети области свои войводи и бирници, като остави в крепостите български войски. Те трябваше да вардят населението от прозволия и грабежи, от нападения и беззакония. А новите митрополити и епископи трябваше да бъдат истински духовни бащи на паствата си, нови Климентовци за всяка област, които да пръскат наоколо си просвета и ~~християнско~~ ^{християнско} благочестие. Защото той бе избрал тия чисти и праведни люде от Света гора не според роднинството си с тоя или оня моен в света, а само ^{по} различните им заслуги и качества.

Народът оцени това и се привърза с още по-силна и сърдечна любов към своя закрилник и самоцържец. И тъй както навремето целият български народ отправяше с горещ ^{взора} копнеж ~~взора~~ си към жадувания образ на Асена в далечното му ^{изгнание} издигане, , тъй и сега, всички жители на полуострова отправяха с надежда очи към своя нов господар, като към някакво приказно обещание.

Преди да потегли с победоносното си воинство към Търново, царят